

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת קָרַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ כ' - חֲלָק ח'

קוֹנְטֵרְס 578

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א ל"פ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

תַּבַּת נֹחַ

בּוֹ יִבְאֵר סוּד הַצֵּלָת עַם
יִשְׂרָאֵל בַּדּוֹר הָאֲחֵרוֹן
וְגֵאוּלְתוֹ, בְּכַח וּסְגֻלַּת לְיַמּוּד
"הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֹּהָר הָעוֹלָמִי"
כ"ו אָר - הַלּוּלַת הַרְמָח"ל הַקְּדוֹשׁ זי"ע
א"ם לְמִ"טְמוֹנִים, יְסוּד שְׁבִיִּסוּד, תַּש"ע לְפ"ק
עֵי"ה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תוֹבֵב"א

- ספרים על "גודל מעלת לימוד הזוהר הקדוש" בהמשכים -

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת
מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

לקנות הספרים במחיר מסובסד:
אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

**בספר הזה תמצאו טפסים להקלת הלמוד, שיבזמן קצר נתן
לסים את כל הזהר הקדוש בקבוצות. ויראה כל אחד ואחד
לזנות את הרבים לצלם ולחלק הטפסים להכפיל ולשליש
זכויותיכם באלפי אלפים ורנזא רבבות. וכל המזפה את
הרבים זוכה לבנים צדיקים ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א**

הצדיק אינו נותן שנה לעיניו ביום ובלילה עד שמוכיח הרשעים
ומביאם שישבו בתשובה (זהר הקדוש, חלק א, ב:).

אילו היו יודעים בני העולם גדל השקר להחזיר חברו למוטב היו
רודפים אחריו תמיד כמו שרודף אחרי כסף וזהב (זהר הקדוש פרשת
תרומה קכח, ב - קכט, א).

מצוה שאתה רואה שבני אדם נוהגים בה קלות ראש ומעט המה
שמקמיין אותה, הנה מצוה זו בודאי ממתנת ומצפה עד כי יבחר בה איש
בשר וישר להזהר בה, ולעורר רבים על מצוה זו לקיימה באהבה לכבוד
קודשא בריך הוא וכו' (זהר הקדוש פרשת תרומה, קב הישר פרק ס"ד).

כל מצוה שאין לה דורש ואין מי שיבקש אותה תדרשנה לפי שהיא כמת
מצוה, ומצוה שאין לה רודפים רדף אחריה לעשותה, שהמצוה מקטרגת
ואומרת כמה גריעה אנכי שנתעלמתי מכל וכו' (ספר חסידים אות ק"ה).

דלעילא ותתא, בגין פך אתאביד מעילא ותתא. וינקח קרח, מאי וינקח. נסיב עיטא בישא לגרמיה, פל דרדף בתר דלאו דיליה, איהו עריק מקמיה. ולא עוד, אלא מה דאית ביה אתאביד מגיה. קרח רדיף בתר דלאו דיליה, דיליה אביד, ואתרא לא רווח.

קרח אזיל במחלוקת. מאי מחלוקת. פלוגתא. פלוגתא דלעילא ותתא. ומאן דבעי לאפלגא תקונא דעלמא, יתאביד מפלהו עלמין. מחלוקת, פלוגתא דשלום. ומאן דפליג על שלום, פליג על שמא (דף קנ"ד ע"ב) קדישא, בגין דשמא קדישא, שלום אקרי. תא חזי, לית עלמא קאים אלא על שלום, פד ברא קדשא בריך הוא עלמא, לא יכיל לאתקיימא, עד דאתא ושרא עלייהו שלום. ומאי הוא. שבת, דאיהו שלמא דעלאי ותתאי, וכדין אתקיים עלמא. ומאן דפליג עליה, יתאביד מעלמא.

צ'פחד פליג על שבת, דהוה מקושש עצים. ומאן אינון עצים. אינון אילנין אחרנין פדאמרן. ואינון מלין (ס"א אילנין) דחול, וחול בקדש לא שרייא, (מכאן והלאה מילי דחול בשבת אסור ודאי) דפליג על שלמא דעלמא.

רבי יוסי אמר, פתיב (תהלים קיט) שלום רב לאוהבי תורתך וגו'. אורייתא הוא שלום, דכתיב, (משלי א) וכל נתיבותיה שלום. וקרח אתא לאפגמא שלום דלעילא ותתא, בגין פך אתעניש הוא מעילא ותתאה.

ויקומו לפני משה וגו'. האי קרא אוקמוהו חבריאי. רבי שמעון אמר, קריאי מועד קראי כתיב, חסר יו"ד, אמאי קראי. אלא הכי הוא, מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא. ורזא דא, פל אינון פתרין עלאין,

מלמעלה ולמטה.

וינקח קרח. מה זה וינקח? לקח עצה רעה לעצמו. כל מי שרודף אחר מה שאינו שלו - זה בורח ממנו, ולא עוד, אלא מה שיש לו - נאבד ממנו. קרח רדף אחר מה שאינו שלו - את שלו אבד, ואחר לא הרויח.

קרח הלך במחלוקת. מה זה מחלוקת? פלוגתא. מחלוקת שלמעלה ולמטה. ומי שרודף לחלק תקון העולם, נאבד מפל העולמות. מחלוקת היא מחלוקת של השלום, ומי שחולק על השלום חולק על השם הקדוש, משום ששם הקדוש נקרא שלום. בא נראה, אין העולם עומד אלא על שלום. כשבא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא יכל להתקיים ולעמד, עד שבא והשרה עליו שלום, ומהו? שבת, שהיא שלום העליונים והתחתונים, ואז עמד והתקיים העולם. ומי שחולק עליו, יאבד מהעולם.

צ'פחד חלק על שבת, שהיה (במדבר טו) מקושש עצים. מי אותם עצים? אותם עצים אחרים, כמו שאמרנו. ואלו דברי (אילנות) חל, וחל בקדש לא שורה, (מכאן והלאה דברי חל בשבת אסור ודאי) שחלק על שלום שלמעלה.

רבי יוסי אמר, פתוב (תהלים קיט) שלום רב לאהבי תורתך וגו'. התורה היא שלום, שכתוב (משלי א) וכל נתיבותיה שלום. וקרח בא לפגם שלום שלמעלה ומטה, ומשום זה נענש מלמעלה ומטה. ויקומו לפני משה וגו'. פסוק זה פרושהו החברים. רבי שמעון אמר, קראי מועד, קראי פתוב, חסר יו"ד. למה קראי? אלא פך הוא - מלכות הארץ כעין מלכות הרקיע. וסוד זה - כל אותם פתרים עליונים שהשם הקדוש

נֶאֱחָז בָּהֶם, כִּלְמַסּוֹ מִזְמַנִּים מִמָּקוֹם
שֶׁנֶקְרָא קִדְשׁ, זֶהוּ שִׁכְתוּב (ויקרא
כג) מִקְרָא קִדְשׁ. וְאִמְתִּי? בְּשַׁעַה
שֶׁמוֹעֵד זְמִין בְּעוֹלָם. כִּמוֹ שְׂאוֹתָם
כְּתוּבִים עֲלֵיוֹנִים שֶׁמִּזְמַנִּים מִקְדָּשׁ
הַעֲלִיּוֹן, כִּף גַּם קִדְשׁ תַּחְתּוֹן זְמִין
לְחִילָיו לְעֵטְרָם וְלַהַעֲלֹתָם.

קִדְשׁ עֲלִיּוֹן יְדוּעַ, קִדְשׁ תַּחְתּוֹן
חֻכְמַת שְׁלֵמָה, כִּף גַּם הִיא מִזְמַנֶּת
לְכָל חִילֵיהָ, וְאוֹתָם חֲלֹלוֹת כִּלְמַסּוֹ
עֲתִידִים לְהִתְעַטֵּר בְּקִדְשׁ תַּחְתּוֹן.
זֶה בְּזִמְנֵן שֶׁמוֹעֵד שְׂרׁוּי בְּעוֹלָם.
וּכְמוֹ שֶׁחִילֵיהָ עוֹמְדִים לְמַעֲלָה,
כִּף גַּם עוֹמְדִים מִמְּנֵי הַעֲמִים
בְּדַגְמַתָּה לְמַטָּה, וְעַל זֶה נִקְרָאוּ
קְרָאֵי מוֹעֵד. וּמִשׁוֹם שֶׁהֵם לְמַטָּה,
קְרָאֵי מוֹעֵד חֶסֶד, (כְּמוֹ שְׁלַמְעָלָה) אָבָל
הֵם בְּשִׁלְמוֹת יִתְרָה.

אֲנָשִׁי שֵׁם וְדָאֵי, וְלֹא אֲנָשִׁי ה'!
וְזֶהוּ סוּד (ויקרא כד) בְּנִקְבוֹ שֵׁם
יּוֹמֵת, וּבְאֲרֹנוֹ, וְעַל זֶה נִקְרָא פֶּאֶן
אֲנָשִׁי שֵׁם וְדָאֵי. פֶּיּוֹן שֶׁמִּצַּד
הַגְּבוּרָה פֶּאִים, אֲנָשִׁי שֵׁם הֵם, הָרִי
שֶׁבָחָם יִתְרָה, אָבָל הֵם לְקַחוּ
לְעֵצָמָם וּנְאֻחֻזוּ בְּמַחְלֻקָתָם.

בְּקִרְ יוֹדַע י' אֶת אֲשֶׁר לוֹ. לְמָה
בְּקִרְ? וְלְמָה קְדוֹשׁ וְלֹא טְהוֹר?
אֲלֹא הֵם בְּאוֹ מִצַּד שֶׁל טְהוֹר,
וְקְדוֹשׁ הִכְהֵן. אָמַר מִשָּׁה, בְּקִרְ,
כִּשְׁפָתָהּ הִכְהֵן מִתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם -
אִם אֲתָם פְּהַנִּים, הָרִי בְּקִרְ, עֲבָדוּ
עֲבוֹדַת הַבְּקִרְ, וְאִזּוּ יוֹדַע ה' אֶת
אֲשֶׁר לוֹ וְאֶת הַקְּדוֹשׁ. אֶת אֲשֶׁר
לוֹ - סֵתָם, זֶה הַלּוּיִם. וְאֶת הַקְּדוֹשׁ
- זֶה הִכְהֵן. אִזּוּ וְהַקְּרִיב אֱלֵינוּ. וְאִין
מִי שֶׁיִּבְחָזִין בְּדַבְּרֵי אֲלֵא בְּקִרְ. אִם
תְּהִי רְאוּיִים לְהִשְׁאֵר בְּצַד הַדִּין,
בְּקִרְ לֹא יִסְבַּל אֶתְכֶם, שֶׁהָרִי לֹא
זְמַנּוֹ הוּא. וְאִם תִּתְרָאוּ לְהִשְׁאֵר
בְּחֶסֶד, הָרִי זְמַנּוֹ הוּא, וְתִשְׁאֲרוּ
אֲצִלוּ וּיִקְבַּל אֶתְכֶם.

בְּמָה? בְּקִטְרֵת. שֶׁהָרִי קִטְרֵת
צְרִיכָה שׁוֹשְׁבִין לְהִתְקַטֵּר עַל יְדוֹ
כִּפְלָל וְלַהֲתַקְשֵׁר. מִי הַשּׁוֹשְׁבִין?

דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא אֲתֵאֲחִיד בְּהוּ, כִּלְהוּ זְמִינִין
מֵאֲתֵר דְּאִקְרִי קִדְשׁ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ויקרא כג)
מִקְרָאֵי קִדְשׁ. וְאִמְתִּי בְּשַׁעַתָּא דְמוֹעֵד זְמִין
בְּעֲלָמָא, כְּגוֹנָא דְאִינוֹן פְּתִרִין עֲלָאִין, דְּזְמִינִין
מִקְדָּשׁ עֲלָאָה, הַכִּי נְמִי קִדְשׁ תַּתָּא זְמִין לְחִילָיו,
לְאֲעֵטְרָא וְלַאֲעֲלָאָה לְהוּ.

קִדְשׁ עֲלָאָה יְדִיעָא, קִדְשׁ תַּתָּא חֻכְמַת שְׁלֵמָה,
הַכִּי נְמִי אִיהִי זְמִינַת לְכָל חִילָהָ. וְאִינוֹן
חֲיִילִין פּוֹלְהוּ, זְמִינִין לְאֲתַעֲטְרָא בְּהֵאֵי קִדְשׁ
תַּתָּאָה, בְּזִמְנָא דְמוֹעֵד שְׂרִיָּא בְּעֲלָמָא. וּכְגוֹנָא
דְּחִילָהָ קִיָּמִין לְעִילָא, הַכִּי נְמִי קִיָּמִי מִמְּנֵן
דְּעִמָּא, כְּדוֹגְמָא דִּילָהּ לְתַתָּא, וְעַל דָּא אִקְרוּן
קְרָאֵי מוֹעֵד. וּבְגִין דְּאִינוֹן לְתַתָּא, קְרָאֵי מוֹעֵד
חֶסֶד, (כְּגוֹנָא דְלְעִילָא) אָבָל בְּשִׁלְמוֹת יִתְרָה אִינוֹן.

אֲנָשִׁי שֵׁם וְדָאֵי, וְלֹא אֲנָשִׁי י'. וְדָא הוּא רְזָא,
בְּנִקְבוֹ שֵׁם יּוֹמֵת, וְאִוְקִימָנָא. וְעַל דָּא
אִקְרִי הַכָּא, אֲנָשִׁי שֵׁם וְדָאֵי, פֶּיּוֹן דְּמִסְטְרָא
דְּגְבוּרָה קָא אֲתִיָּין, אֲנָשִׁי שֵׁם אִינוֹן, הָא שְׁבַחָא
דְּלֵהוֹן יִתְרָה, אָבָל אִינוֹן נְטִלוּ לְגִרְמִיָּהוּ.
וְאֲתֵאֲחִדוּ בְּמַחְלֻקָתָם.

בְּקִרְ וְיודַע י' אֶת אֲשֶׁר לוֹ. אֲמָאֵי בְּקִרְ, וְאֲמָאֵי
קְדוֹשׁ וְלֹא טְהוֹר. אֲלֵא אִינוֹן מִסְטְרָא
דְּטְהוֹר קָא אֲתִיָּין, וְקְדוֹשׁ פְּהַנָּא. אָמַר מִשָּׁה,
בְּקִרְ, דְּכִדִּין כְּתוּבָא דְכְּהֵנָא אֲתַעֵר בְּעֲלָמָא, אִי
אֲתוֹן פְּהַנִּי, הָא בְּקִרְ, פְּלַחוּ עֲבוֹדָה דְּבְּקִרְ,
וּבְכִדִּין יוֹדַע י' אֶת אֲשֶׁר לוֹ וְאֶת הַקְּדוֹשׁ. אֶת
אֲשֶׁר לוֹ סֵתָם, דָּא לִיּוֹאֵי. וְאֶת הַקְּדוֹשׁ, דָּא
כְּהֵנָא, כְּדִין וְהַקְּרִיב אֱלֵינוּ. וְלִית מָאן דְּאֲבַחִין
מִלָּה, אֲלֵא בְּקִרְ, אִי תַתְּחִזוֹן לְאֲשַׁתְּאָרָא בְּסִטְרָא
דִּינָא, בְּקִרְ לֹא סְבִיל לְכוּ, דְּהָא לָאוּ זְמַנִּיָּה
הוּא. וְאִי תַתְּחִזוֹן לְאֲשַׁתְּאָרָא בְּחֶסֶד, הָא זְמַנִּיָּה
הוּא, וְתִשְׁתְּאָרוֹן גְּבִיָּה, וּיִקְבַּל לְכוּ.

בְּמָה. בְּקִטְרֵת. דְּהָא קִטְרֵת בְּעִי לְשׁוֹשְׁבִינָא,

זֶה הַכֹּהֵן. וּמִשּׁוּם כֶּן, וְהִיָּה הָאִישׁ
אֲשֶׁר יִבְחַר ה' הוּא הַקָּדוֹשׁ, וְלֹא
הַטָּהוֹר. שְׁתֵּי דְרֻגוֹת הֵן: קָדוֹשׁ
וְטָהוֹר. כִּהֵן קָדוֹשׁ, לְוֵי טָהוֹר. וְעַל
זֶה הַקָּדוֹשׁ כְּתוּב.

וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי
הַרְחַח לְכָל בָּשָׂר. בֹּא וּרְאֵה,
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מְסֻרוֹ עֲצָמָם לְמִיתָה,
בְּמָה? מִשּׁוּם שְׁכַתוּב וַיִּפְּלוּ עַל
פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרְחַח.
רַחֲמֵם כְּתוּב חֶסֶד וָאֱמוּנָה. וּמִשּׁוּם
זֶה עֵץ הַמָּוֶת הוּא, וּבְכָל מְקוֹם
נְפִילַת אַפִּים לְאוֹתוֹ מְקוֹם. וְעַל
זֶה אֵל אֱלֹהֵי, אֵל - זֶהוּ שְׁכַתוּב
(תהלים ז) וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם. אֱלֹהֵי
הַרְחַח - שֶׁהוּא מְקוֹם צָרוּר
נִשְׁמוֹת הַעוֹלָם, וְכָל הַנִּשְׁמוֹת
לְשֵׁם עוֹלוֹת, וּמִשּׁוּם בְּאוֹת. (שם
נְרֻאֹת).

רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח, (איוב לד) שְׁמַעוּ
חַכְמִים מְלֵי יוֹדְעִים הֲאִזִּינוּ לִי.
פְּסוּקֵי זֶה אֱלִיהוּא אָמְרוּ. בֹּא וּרְאֵה
מֶה כְּתוּב, (שם לב) וּבִשְׁלֹשֶׁת רַעְיוֹ
חָרָה אָפוּ עַל אֲשֶׁר לֹא מִצְאוּ
מַעֲנֵה וּגּוֹ'. שְׁהָרִים הֵם הֵיוּ אוֹמְרִים
דְּבָרִים, וְאִיּוֹב לֹא הָיָה תַנְחֵם
עֲלֵיהֶם. מִכָּאן לְמַדְנֹה, מִי שֶׁנִּכְנַס
לְנַחֵם אֶת הָאֵבֶל, צָרִיף לִיסֵד
דְּבָרִים בְּתַחֲלָה, שְׁהָרִים חִבְּרִיּוּ שֶׁל
אִיּוֹב הֵיוּ אוֹמְרִים דְּבָרֵי אָמֶת,
אֲבָל לְנַחֲמוֹ לֹא, מִשּׁוּם שְׁצָרִיף
דְּבָרִים שֶׁהוּא יוֹדֵה עֲלֵיהֶם (פְּדוּר
אִמֶת), וְאִזּוֹ קָבַל עֲלָיו אֶת הַדִּין
וְיוֹדֵה לְפָלֶף הַקָּדוֹשׁ עָלָיו. מֶה
כְּתוּב? וְאֱלִיהוּא חִפָּה אֶת אִיּוֹב
בְּדְבָרִים וּגּוֹ'. שֶׁהוּדָה אַחֵר כֶּן
לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְקָבַל עָלָיו דִּין
שָׁמַיִם.

בֹּא וּרְאֵה, כְּתוּב (איוב לד) לִכֵּן אֲנִשִּׁי
לְכָב שְׁמַעוּ לִי חֲלָלָה לְאֵל מִרְשַׁע
וְשָׂדֵי מַעוֹל. לִכֵּן אֲנִשִּׁי לְכָב שְׁמַעוּ
לִי, שְׁלֵמִים כִּפְלֵי הַבְּחִין דְּבָרִים.
חֲלָלָה לְאֵל מִרְשַׁע, זֶהוּ שְׁכַתוּב
(תהלים ז) וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם. וְשָׂדֵי

לְאֶתְקַטְרָא עַל יְדֵיהּ בְּכֹלָא, וְלֹאֲתַקְשָׁרָא. מֵאֵן
שׁוֹשְׁבֵינָא. דָּא פְּהֵנָא. וּבְגִין כֶּן, וְהִיָּה הָאִישׁ
אֲשֶׁר יִבְחַר יִי הוּא הַקָּדוֹשׁ, וְלֹא הַטָּהוֹר. תְּרִין
דְּרֻגִין אֵינּוּן: קָדוֹשׁ. וְטָהוֹר. כִּהֵן, קָדוֹשׁ. לְוֵי,
טָהוֹר. וְעַל דָּא הַקָּדוֹשׁ פְּתִיב.

וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרְחַח לְכָל
בָּשָׂר. תָּא חֲזִי, מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מְסֻרוֹ
גְרַמְיֵיהוּ לְמִיתָה. בְּמָה, בְּגִין דְּכַתִּיב וַיִּפְּלוּ עַל
פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרְחַח, רַחֲמֵם כְּתִיב,
חֶסֶד וָאֱמוּנָה. וּבְגִין כֶּן אֵילֵנָא דְּמוֹתָא הוּא, וּבְכָל
אֲתֵר נְפִילַת אֲנָפִין לְהֵוּא אֲתֵר הוּי. וְעַל דָּא
אֵל אֱלֹהֵי, אֵל: הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים ז) וְאֵל
זַעַם בְּכָל יוֹם. אֱלֹהֵי הַרְחַח, דְּאִיהוּ אֲתֵר
צָרוּרָא דְּנִשְׁמַתִּין דְּעֻלְמָא, וְכָל נִשְׁמַתִּין תַּמָּן
סְלִקִין, וּמִתַּמָּן אֲתֵיין. (נ"א תַּמָּן אֲתֵיין).

רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח, (איוב לד) שְׁמַעוּ חַכְמִים מְלֵי
יוֹדְעִים הֲאִזִּינוּ לִי. הָאִי קָרָא אֱלִיהוּא
אָמְרוּ. תָּא חֲזִי, מֶה פְּתִיב (איוב לב) וּבִשְׁלֹשֶׁת רַעְיוֹ
חָרָה אָפוּ עַל אֲשֶׁר לֹא מִצְאוּ מַעֲנֵה וּגּוֹ'. דְּהָא
אֵינּוּן הוּי אֲמַרִין מְלִין, וְאִיּוֹב לֹא הוּא אֲתַנְחֵם
עֲלֵיהוּ. מִהֲכָא אוֹלִיפְנָא, מֵאֵן דְּעֹאֵל לְנַחֲמָא
לְאֵבֶל, בְּעֵי לִיסְדָא מְלִין בְּקַדְמִיתָא, (דף קע"ז ע"א)
דְּהָא חִבְּרִיא דְּאִיּוֹב הוּוּ אֲמַרִי מְלִי קְשׁוּט,
אֲבָל לְנַחֲמָא לִיהּ לֹאוּ, בְּגִין דְּבְעֵי מְלִין דְּאִיהוּ
יוֹדֵי עֲלֵיהוּ, (בְּאוֹרַח קְשׁוּט) וּכְדִין יִקְבַּל עֲלֵיהּ דִּינָא,
וְיוֹדֵי לְמַלְכָא קְדִישָׁא עֲלֵיהּ. מֶה כְּתִיב, (איוב לב)
וְאֱלִיהוּא חִפָּה אֶת אִיּוֹב בְּדְבָרִים וּגּוֹ'. דְּאוֹדֵי
לְבַתֵּר לְקוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְקָבַל עֲלֵיהּ דִּינָא
דְּשָׁמַיָא.

תָּא חֲזִי, פְּתִיב (איוב לד) לִכֵּן אֲנִשִּׁי לְכָב שְׁמַעוּ לִי
חֲלָלָה לְאֵל מִרְשַׁע וְשָׂדֵי מַעוֹל. לִכֵּן אֲנִשִּׁי
לְכָב שְׁמַעוּ לִי, שְׁלֵמִין בְּכֹלָא, לְאֲבַחְנָא מְלִין.
חֲלָלָה לְאֵל מִרְשַׁע, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים ז)

מעול, זה סמוך כנגד זה, (והרי פרשוה) אל שדי. (שם) כי פעל אדם ישלם לו, הרי אדם הולך בעולם הזה ועושה מעשיו וחוטא לפני רבונו, אותו מעשה תלוי עליו לשלם לו דין. זהו שכתוב כי פעל אדם ישלם לו, אותו מעשה ישלם לו.

ועם כל זה - אם ישים אליו לבו. כיון שהאדם שם לבו ורצונו לשוב לפני רבונו, אז אל אלהי הרוחת רוחו ונשמתו אליו יאסוף להצטרך בצרור החיים, ולא משאיר נפשו בחוץ להדון בדין אחר.

רבי יוסי אמר, דבר זה סוד (אחר) הוא בדינים הנסתרים של הקדוש ברוך הוא. כי פעל אדם ישלם לו, להדון בדינו, ובאותם מעשים שאדם עושה בעולם הזה ומעלהו להדון כמעשיו, ויאבד מהעולם. מה כתוב אחריו? מי פקד עליו ארצה ומי שם תבל פלה. מי פקד עליו ארצה - זהו אחיו שגואל אותו. ומי שם תבל פלה - שבונה בית ובונה בנין עולם ותקון וישוב. מה כתוב אחריו? אם ישים אליו לבו. אדם זה שצוה עליו לבנות בנין, צריך לכוון לב ורצון אל אותו המת. מפאן, אדם שבא על אותה אשה בשביל יפי ותארה שלו, הרי בנין עולם לא נבנה, שהרי רצון ולב לא התכונן אל המת.

ומשום כך כתוב אם ישים אליו לבו, ברוצון הלב שיכוון אליו, אז רוחו ונשמתו אליו יאסוף, ונמשך אליו להבנות בעולם הזה. מה כתוב אחריו? יגוע כל בשר יחד ואדם על עפר ישוב. יגוע כל בשר יחד - אותו גוף וכלה בעפר וכל אותו בשר. ועכשו אדם על עפר ישוב. הרי התחדשות הבנין במקדם, וישוב על עפר של בנין

ואל זועם בכל יום. ושדי מעול, דא סמיה לקבלא דא, (והא אוקמוה) אל שדי. (איוב לד) כי פועל אדם ישלם לו, הא בר נש אזיל בהאי עלמא, ועביד עבידתוי וחסטי קמי מאריה, ההוא עובדא תליא עליה, לשלמא ליה דינא, הדא הוא דכתיב כי פועל אדם ישלם לו, ההוא עובדא ישלם לו.

ועם כל דא, אם ישים אליו לבו, כיון דבר נש שוי לביה ורעותיה לאתבא קמי מאריה, פדין אל אלהי הרוחות רוחו ונשמתו אליו יאסוף לאתצטרך בצרורא דחיי, ולא שביק לנפשיה לבר, לאתדנא בדינא אחרא.

רבי יוסי אמר, האי מלה רזא (אחרא) הוא, בדינין טמירין דקודשא בריך הוא. כי פועל אדם ישלם לו, לאתדנא בדיניה, ובאינון עובדין דבר נש עביד בהאי עלמא, וסליק ליה לאתדנא כעובדוי, ויתאביד מעלמא, מה כתיב בתריה, מי פקד עליו ארצה ומי שם תבל פלה. מי פקד עליו ארצה, דא הוא אחוה דפריק ליה. ומי שם תבל פלה, דבאני ביתא, ובני בנין עלמא, ותקונא וישובא. מה כתיב בתריה, אם ישים אליו לבו. האי בר נש, דפקיד עליה למבני בנינא, בעי לכוונא לבא ורעותא לגביה דהוא מיתא. מפאן, בר נש דאתי על ההיא אתתא, בגין שפירו ותיאובתא דילה, הא בנין עלמא לא אתבני, דהא רעותא ולבא לא אתכוון לגבי מיתא.

ובנין כן כתיב, אם ישים אליו לבו, ברעותא דלבא דיכוון לגביה, פדין רוחו ונשמתו אליו יאסוף, ואתמשך גביה, לאתבנא בהאי עלמא, מה כתיב בתריה, יגוע כל בשר יחד ואדם על עפר ישוב, יגוע כל בשר יחד, ההוא גופא יתבלי בעפרא, וכל ההוא בשרא.

והשפתא, אדם על עפר ישוב, הא חדותותין
דבנינא כמלקדמין, ויתוב על עפרא דבנינא
דגופא אחרא, כמה דהנה בקדמיתא. ועל דא,
רוחא ונשמתא בידוי דקודשא בריך הוא,
וחיים עלייהו דבני נשא, דלא יתאבידו מהאי
עלמא, ומעלמא אחרא, בגין פך אל אלהי
הרוחות לכל בשר.

ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה וגו'.
(במדבר יז) רבי חייא פתח (משלי טו) חמת מלך
מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה. כמה אית
להו לבני נשא. לאסתמרא מחובביהו, וילנטרא
עובדיהו, דהא בכמה זמנין עלמא אתדן,
ובכל יומא ויומא עובדין במתקלא סלקין,
ומשגיחין עלייהו לעילא, ואכתובו קמיה. וכד
עובדיהו דבני נשא, לא מתפשין קמי מלפא,
סליק רוגזא, ודינא אתער, הדא הוא דכתוב
חמת מלך מלאכי מות, ועל דא בכל יומא
יומא בעי בר נש לאזדהרא מחובוי.

ואיש חכם יכפרנה, בשעתא דמאריהון דדינין
קיימין על עלמא, ורוגזא תלי, אי
אשתכח בדרא זפאה דרשים לעילא, קדשא
בריך הוא אשגח ביה, ואשתכח רוגזא. למלפא
דאתרגז על עבדוי, והוה תבע על סנטירא
למעבד ביה דינא, אדהכי עאל רחיקא
דמלפא, וקם קמיה, פיון דחמא ליה מלפא,
אתנהירו אנפוי. שארי ההוא רחיקא דמלפא
לאשתעי בהדיה, ומלפא חדי. לבתר פד אתא
סנטירא, חזא אנפוי דמלפא חדאן, אסתלק
ואזיל ליה, ולא עביד דינא. וכדין, ההוא
רחיקא בעי למלפא על עבדוי, ומכפר להו.
ובגין פך, ואיש חכם יכפרנה.

אוף הקא, פד חמא משה דרוגזא הוה (דף קע"ז

של גוף אחר כמו שהיה
בהתחלה. ועל זה רוח ונשמה
בידי הקדוש ברוך הוא, וחס על
בני אדם שלא יאבדו מהעולם
הזה ומעולם אחר, בגלל זה אל
אלהי הרוחות לכל בשר.

ויאמר משה אל אהרן קח את
המחתה וגו'. רבי חייא פתח,
(משלי טו) חמת מלך מלאכי מות
ואיש חכם יכפרנה. כמה יש להם
לבני אדם לפחד מחטאיהם
ולשמר מעשיהם, שהרי בכמה
זמנים העולם נדון, ובכל יום ויום
המעשים עולים במשקל,
ומשגיחים עליהם למעלה
ונכתבים לפניו. וכשמעשי בני
אדם לא כשרים לפני המלך,
עולה הרגז ומתעורר הדין. זהו
שכתוב חמת מלך מלאכי מות,
ועל זה בכל יום ויום צריך אדם
להזהר מחטאיו.

ואיש חכם יכפרנה. בשעה
שבועלי הדינים עומדים על
העולם והרגז תלוי - אם יש בידו
צדיק שרשום למעלה, הקדוש
ברוך הוא משגיח עליו ושובך
הרגז. למלך שרגז על עבדיו,
והיה תובע את השוטר המוציא
לפעל לעשות דין. בין כך נכנס
אהוב המלך ועמד לפניו. בין
שראה אותו המלך, אורו פניו.
נשאר אותו אהוב המלך לדבר
אתו, והמלך שמח. אחר כך
כשהגיע השוטר וראה פניו של
המלך שמחים, הסתלק והלך לו
ולא עשה דין. ואז אותו אהוב
המלך בקש מהמלך על עבדיו,
ומכפר להם. ומשום זה, ואיש
חכם יכפרנה.

גם כאן, כשמשה ראה רגז תלוי,
מיד - ויאמר משה אל אהרן,
משום שהוא שושבין המלכה,

מ"ב) תלי, מיד ויאמר משה אל אהרן, בגין דאיהו שושביןא

דַּמְטְרוֹנִיתָא, וְקִטְרַת לָא סִלְקָא אֱלָא בִידוּי,
דְּאִיהוּ אֲסָגִי שְׁלֵמָא בְּעֵלְמָא, וְקִשְׁרִי קִשְׁרָא
דְּמַהִימְנוּתָא. קִטְרַת, הָא אוּקְמוּהָ, הַדְוּוּתָא
דְּעִילָא וְתַתָּא, קִשְׁרָא דְּמַהִימְנוּתָא, סִלְיִקוּ
דְּרוּגָזָא, הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב, (משלי כז) שְׁמֹן וְקִטְרַת
יִשְׁמַח לֵב, וְכִדִּין וְאִישׁ חָכֵם יִכְפָּרְנָה, יִנְקִי
וַיִּדְפִי לְהֵהוּא רוּגָזָא, וְרַחֲמִין מִתְעֲרִין.

רַבִּי אֱלֶעָזָר (ג'א רבִּי אָבָא) אָמַר, (במדבר ד) אֵל תִּכְרִיתוּ
אֶת שִׁבְט שִׁבְט מִשְׁפַּחֹת הַקְּהָתִי מִתּוֹף הַלְוִיִּם,
בְּגִין דְּאִינוּן גְּזַעָא וְשִׁרְשָׁא דְּלִיּוּאֵי. וְזֹאת עֲשׂוּ
לָהֶם וְחִיו וְלֹא יָמוּתוּ, דְּבַעֵי כְּהֵנָּא לְאַתְקֵנָּא
לְהוּ, דְּאָף עַל גַּב דְּקָרִיבִין אִינוּן לְקוּדְשָׁא, לָא
יִיעֲלוּן אֱלָא בְּתַקּוּנָא דְּכְהֵנָּא, דְּהוּא יָדַע סִימְנָא
דְּיִמְטוּן לְגַבְיָהּ, וְלֹא יִתִּיר. וְכַד מְכַסֵּיָא לְמַאֲנֵי
קִדְשָׁא, כְּדִין כְּסוּיָא אַחְרָא שְׂרִי, וְאָסִיר לֹון
לְקַרְבָּא לְמַחְמֵי, דְּהָא מְלָה בְּחֻשָּׁאֵי לָא אִית
לְגַבְיָהּ, אֱלָא לְכְהֵנָּא, (ועל דא) דְּמְלָה דְּלֵהוּן
וְעוּבְדָא דְּלֵהוּן בְּרָזָא וּבְחֻשָּׁאֵי וְלִיּוּאֵי לְאַרְמָא
קָלָא.

בְּגִין כֶּף כְּהֵנִי בְּחֻשָּׁאֵי וּבְרָזָא, וְעַל דָּא אָסִיר
לֹון חֲמָרָא, דְּחֲמָרָא לְאַרְמָא קָלָא,
וְלַגְלָאָה רִזִּין אִיהוּ. בְּגִין כֶּף לִיּוּאֵי אַתְמָסְרוּ
לְאַרְמָא קָלָא, דְּהָא בְּדִינָא אַתְאַחַד, דִּינָא
בְּאַתְגַּלְיָא אִיהוּ, וְלִפְרָסְמָא מְלָה קָמִי כְּלָא.
אַבְל כְּהֵנָּא, כָּל מְלוּי בְּרָזָא וּבְחֻשָּׁאֵי, וְלֹאוּ
בְּאַתְגַּלְיָא (סִימְנָא דְּכְלָא שְׂמַאל תְּהָא דוּחָה, וְיִמִּין מְקַרְבַּת). בְּגִין
דְּאִיהוּ יְמִינָא (מְקַרְבַּת), כִּד דִּינִין שְׂרִיין בְּעֵלְמָא
מְסֻטְרָא דְּשְׂמַאלָא, יְמִינָא יְהָא מְקַרְבָּא, וּבְמָה.
בְּקִטְרַת, דְּאִיהוּ בְּחֻשָּׁאֵי, בְּרָזָא דְּקִיק, וּפְנִימָאָה
מְכָלָא.

הָא חֲזִי, כִּד הָאֵי מְדַבְּחָא אַחְרָא, שְׂאֲרֵי
לְאַתְעָרָא אַתְעָרוּתָא, כִּד לָא יִשְׁתַּכְּחוּ
זְכָאִין, מְדַבְּחָא פְּנִימָאָה אַתְעָר לְגַבְיָהּ, וְקָאִים

וְקִטְרַת עוֹלָה רַק בְּיָדוּ, שְׁהוּא
מְרַבָּה שְׁלוֹם בְּעוֹלָם וְקוֹשֶׁר קִשְׁרִי
הָאֲמוּנָה. קִטְרַת, הִרִי פְּרֻשִׁיָּה,
שְׂמַחָה שְׁלֵמָעֵלָה וְשְׁלֵמָטָה, קִשְׁרִי
הָאֲמוּנָה, סְלוּק הִרְגָזוּ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב
(משלי כז) שְׁמֹן וְקִטְרַת יִשְׁמַח לֵב.
וְאִז - וְאִישׁ חָכֵם יִכְפָּרְנָה, יִנְקִי
וַיִּתְהַר אוֹתוֹ רִגְזוּ, וְרַחֲמִים
מִתְעוֹרְרִים.

רַבִּי אֱלֶעָזָר אָמַר, (במדבר ד) אֵל
תִּכְרִיתוּ אֶת שִׁבְט שִׁבְט מִשְׁפַּחֹת
הַקְּהָתִי מִתּוֹף הַלְוִיִּם, מִשּׁוּם שֶׁהֵם
גְּזַע וְשִׁרְשׁ הַלְוִיִּם. וְזֹאת עֲשׂוּ לָהֶם
וְחִיו וְלֹא יָמוּתוּ, שְׁצַרְיָהּ הַכְּהֵן
לְתַקְנָם. שְׂאָף עַל גַּב שֶׁהֵם
קְרוֹבִים לְקִדְשׁ, לֹא יִכְסּוּ אֱלָא
רַק בְּתַקּוּן הַכְּהֵן, שְׁהוּא יוֹדַע
סִמְן שְׂנִיגְעוּ אֵלָיו, וְלֹא יוֹתֵר.
וּכְשֶׁמְכַסִּים לְכָלִי הַקִּדְשׁ, אִז
שׂוֹרָה כְּסוּי אַחַר, וְאָסִיר לָהֶם
לְהַתְקַרֵּב וְלִרְאוֹת, שְׁהִרִי דְּבַר
בְּחֻשָּׁאֵי אִין לָהֶם, אֱלָא לְכְהֵן, (ועל
זו) שְׁדַבְרִיָּהֶם וּמַעֲשֵׂיָהֶם בְּסוּד
וּבְחֻשָּׁאֵי, וְלִלְוִיִּם לְהָרִים קוֹל.

בְּגִלְדָּל זֶה כְּהֵנִים בְּחֻשָּׁאֵי וּבְסוּד,
וְעַל זֶה אָסִיר לָהֶם יִזֵּן, שְׂיִינן
לְהִרְמַת קוֹל וְלַגְלִי סוּד הוּא.
בְּגִלְל זֶה לְוִיִּם נְמַסְרוּ לְהִרְמַת
קוֹל, שְׁהִרִי בְּדִין גְּאֻחוּסִים, דִּין
בְּגִלְיִי הוּא וּלְפָרְסֵם דְּבַר לְפָנֵי
הַכֵּל. אַבְל כְּהֵן, כִּל דְּבַרְיוּ בְּסוּד
וּבְחֻשָּׁאֵי, וְלֹא כְּגִלְיִי. (סִימְן הַכֵּל - שְׂמַאל
תְּהָא דוּחָה, וְיִמִּין מְקַרְבַּת) מִשּׁוּם שֶׁהוּא
יְמִין (מְקַרְבַּת), כְּשֶׁדִּינִים שְׂרוּיִים
בְּעוֹלָם מַצֵּד שְׂמַאל, יְמִין תְּהָא
מְקַרְבַּת, וּבְמָה? בְּקִטְרַת, שְׁהִיא
בְּחֻשָּׁאֵי, בְּסוּד דְּקִיק וּפְנִימֵי
מִהַכֵּל.

כֹּא וְרָאָה, כְּשֶׁמְזַבֵּחַ אַחַר מִתְחִיל
לְעוֹרֵר הַתְּעוֹרְרוֹת, כְּשֶׁלֹּא
נִמְצְאִים צְדִיקִים, מְזַבֵּחַ פְּנִימֵי
מִתְעוֹרֵר אֵלָיו וְעוֹמֵד מוּלּוֹ,

לְקַבְּלֵיהּ, וְדִינִין מִשְׁתַּכְּכִי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֶלֶיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זדהר השבת

פרשת בראשית
- שנה א' 1 -

על דיו שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמועון בן זרחאי
"אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."
שנאמר "והביאותם אל חר קדשיי" (שבת ק"ה ע"ב).

הוא מסביר, ונכונה, אנונים אך נגן לבהיה (הכנס ל... ה...)
ואקדוקי כוונתונו יהא אב העני הכתוב כעצמותו סוג ומקום,
הק נגן הסוגנו הסעו נכונים מאכנו נכו הסתנו כו נשאו